

N°. 57. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

15de Møde.

Mandagen den 18de April.

(Forts.)

J. C. Larsen (fortsat): Naar jeg nu i denne høist vigtige Sag maa stemme med Nei imod Forslaget, da gjør jeg det med den største Kollighed, forsaavidt min egen Samvittighed angaaer. Jeg anseer den Forholdsregel, at Kongelovens Arvesølge skulde ophæves, for saa farlig for vort Fædrelands Fremtid (Hør!), at jeg kun kunde beqvemme mig til at gaae ind paa at vove dette urimeligt høie Spil om mit Fædrelands fremtidige Selvstændighed, og om, hvad vi have hævdet for os ved de sidste blodige Anstrængelser, naar der virkelig var en saadan Nødvendighed forhaanden, at jeg maatte lade det komme an paa at staae denne Fare for at frie Fædrelandet fra betydelige, øieblikkelige Ulykker, der ellers kunde ramme det (Hør!). Jeg vil ikke løbe med Hovedet imod Muren eller have Andre dertil; naar en saadan Nødvendighed ved antagelige Grunde kan paavises mig, da maa jeg undertaste mig; men nogen saadan Nødvendighed er slet ikke paavist (Nei!). Dette maa dog det ærede Ministerium selv være sig bevidst (Hør! Hør!). Der har været Tale om flere Slags Nødvendigheder. Jeg skal her — og jeg troer, at jeg dertil er berettiget — alene holde mig til den sidste af den høitærede Premierminister i Møderne den 6te og 7de April angivne Nødvendighed, at det var noget, der laa ligesom i Londonertractaten, og at Enhver kunde læse sig det til der. Jeg og mange Andre have ikke kunnet læse os det til der (Hør!); men derfor var det jo muligt, at det alligevel kunde ligge deri, at der nemlig under Forhandlingerne selv var kommet Momenter ind, der vise, at det dog havde været alle Bedkommens-

des Mening (Hør!). Sammenholder man Londonertractaten med de foregaaende Acter, kan man, efter min og mangfoldige Andres bedste Overbeviisning, ikke komme til at antage dette; men det var jo dog muligt, at Forhandlingerne selv, naar de forelaae, kunde vise der Modsatte. Jeg har i denne Anledning tilladt mig at opfordre den høitærede Premierminister til at gjøre Forsamlingen bekendt med disse Underhandlinger, hvorved man da kunde komme til at danne sig en Mening derom; men Ministeren har, uden at anføre den mindste Grund derfor, nægtet disse Dplysninger, der jo ikke angaae Noget, der endnu staaer under Forhandling, men kun en allerede affluttet Tractat. Stemmer jeg urigtigt, nægtet jeg stemmer efter min bedste Overbeviisning, ifølge hvad der foreligger, saa lægger jeg Ansvarer derfor over paa Ministeriet (Hør! Hør!), der ikke har meddeelt de Dplysninger, som ere nødvendige for at danne sig en selvstændig Mening om denne saa høist vigtige Sag. Jeg turde for dem, der kjende mig, ansee det for overskødigt at forsikre, at jeg stemmer i denne Sag uden alt personligt Hensyn til Ministeriet. Jeg vilde i denne Sag stemme saaledes, som jeg gjør mod ethvert Ministerium (Hør!), saalange det ikke havde Andet at forelægge os end Londonertractaten, og paastod, at deri laae en Nødvendighed til at ophæve Kongelovens Arvesølge, og dog nægtede de fornødne nærmere Dplysninger. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad) har imidlertid talt om, at nogle af dem, der hidtil have stemt sammen i denne Sag, kunde tillige have det Haab ved denne Afstemning at bevirke en Ministerforandring. Jeg veed ikke, hvad der kan berettigede den ærede Rigsdagsmand til at forudsætte saadanne Bihensigter hos dem, der i denne